

Danielle van Dijk

DAGBOEK VAN
MARIA MAGDALENA

*Een fictief verhaal
over de vrouw van Jezus*

cichorei

Opgedragen aan Peter

Dijk, Danielle van

Dagboek van Maria Magdalena ; een fictief verhaal over de vrouw van Jezus – gebaseerd op historische en esoterisch onderzoek/
Danielle van Dijk – Amsterdam: Cichorei
ISBN 978 94 91748 86 8

Afbeeldingen omslag: Labyrinth in de kathedraal van Chartres /
Leonardo da Vinci, Vrouwenportret, ca. 1508.
Omslagontwerp, redactie, layout en zetwerk: Jaap Verheij
© Danielle van Dijk / Uitgeverij Cichorei, Van Beuningenplein 15-2,
1051 VS Amsterdam, 2019

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the publisher.

Voorwoord

Al meer dan vijftien jaar houdt de persoon van Maria Magdalena mij sterk bezig: wie was zij en waarom was zij zo bedreigend voor de rooms-katholieke kerk? Was zij werkelijk de vrouw van Jezus en welke band hadden zij dan?

Ik deed vele jaren onderzoek en ploos de Nag Hammadi Geschriften uit op zoek naar tekst over haar. Deze bijzondere geschriften – gevonden in 1945 en geschreven op perkament – zijn eeuwenlang bewaard gebleven in aarden kruiken in het zand van de woestijn van Egypte. Daar werden ze in de derde eeuw goed verborgen, omdat de kerk deze geschriften verbood op straffe des doods.

Dat deze verboden teksten en evangeliën – bijvoorbeeld het evangelie van Thomas, het evangelie volgens Philippus en het evangelie volgens Maria Magdalena – erg gevaarlijk waren voor de macht van de kerk, begreep ik al snel. Ik vond veel opmerkelijke dingen: Maria Magdalena was volgens deze oude teksten niet alleen de vrouw van Jezus, zij was veel meer dan dat. Zij werd gezien als de Sophia op aarde, de moeder van de engelen en de kenner van het Al. Zij werd geëerd door Jezus en hij roemde haar om haar wijsheid.

De kennis over deze vrouw verbond ik met mijn kennis over de esoterie en de antroposofie. Begrippen als reïncarnatie, karma en inwijding verwerkte ik in dit fictieve dagboek. Ik heb geprobeerd zo dicht mogelijk bij de esoterische kennis te blijven en iets te schrijven wat mogelijk zo gebeurd zou kunnen zijn, althans in grote lijnen.

Ik ben begonnen aan dit dagboek in september 2012, toen onze jongste zoon thuis revalideerde van een groot ongeluk.

Ik was zo zielsbedroefd en soms zo wanhopig dat ik dingen van me af begon te schrijven. Op een ochtend – het was 9 september 2012 – werd ik wakker met het idee niet meer over mezelf te schrijven, maar over een vrouw die veel meer geleden moest hebben dan ik. Ik koos voor Maria Magdalena na de kruisdood van haar geliefde Jezus.

Ik nam het moment dat zij met Jakobus op een Fenicisch handelsschip naar Marseille voer om de Romeinen te ontvluchten. Volgens historische bronnen zou dat in 44 na Christus geweest zijn. Jezus was toen elf jaar dood, maar het verdriet was er nog steeds. Het reisgezelschap bestond – volgens diezelfde bronnen – uit Jakobus, Maria Magdalena, Maria Salomé, Maria Jakoba, Martha, Philippus, Trophimus, Johannes (de latere evangelist) en de elfjarige Sarah.

Ik wil hier nogmaals benadrukken dat dit dagboek fictie is. Mijn volledige onderzoek naar deze bijzondere vrouw – gebaseerd op bronnen en eigen onderzoek in Frankrijk en Glastonbury – is te vinden in mijn boeken over haar: *Maria Magdalena, vrouw naast Jezus*; *Maria Magdalena uit de verf* en *Maria Magdalena, de Lady van Glastonbury en Iona*.

Mijn boeken *Het Christusbewustzijn* en *De Lijkwade van Turijn* vormen de meer esoterische achtergrond van het in mijn ogen grootste mysterie op aarde: de Opstanding en het lichtlichaam van de mens.

Mijn dank gaat uit naar Jaap Verheij van uitgeverij Cichorei die dit boek – net als mijn andere boeken – weer fraai vorm heeft gegeven. Heel erg bedankt, Jaap! Dank ook aan mijn jongste zoon zonder wie dit dagboek nooit geschreven zou zijn. Hij is gelukkig volledig hersteld en kan alles weer doen wat het leven de moeite waard maakt.

Ik sluit dit voorwoord af met een vraag die me tijdens het

schrijven van dit dagboek vaak bezig heeft gehouden: is er een ander, meer liefdevol christendom mogelijk? Een christendom waarin volkomen gelijkwaardigheid tussen man en vrouw een feit is en waarin reïncarnatie en eigen verantwoordelijkheid weer een rol mogen spelen?

Danielle

Utrecht, 6 januari 2019

NB: Een * (asterisk) achter een woord in de tekst verwijst naar de alfabetische *Verklarende woordenlijst* op blz. 101 ev.

MOTTO

Het schip van mijn hart
is ondergedompeld in dit stille uur;
het is vol liefde gelopen.

R. Tagore

Dagboek van Maria Magdalena

9 september 44

Hier begint mijn tweede dagboek. We zijn op weg naar Massilia* op het grote handelsschip van Jakobus*. De reis gaat lang duren en is niet zonder gevaren. Ik verlang ernaar mijn gedachten te ordenen en weer grip te krijgen op mijn leven.

Mijn eerste dagboek zit onderin de grote reiskist en is meer dan vol. Ik heb het jaren niet ingekeken en ik voelde lange tijd ook geen behoefte meer mijn gedachten aan het papier toe te vertrouwen. Het leven eiste al mijn aandacht op, verslond als een gretig monster mijn energie.

Nu ik wegvlucht uit Israël, het 'belofde land' waarin ik geboren ben, dwingt een groot heimwee mij diep in mijzelf te kijken en veel te mijmeren. Ik dwaal over het schip alsof ik op zoek ben naar iets wat ik niet meer vinden kan. Rusteloos loop ik langs de reling heen en weer of staar urenlang naar de golven en de overdrijvende wolken alsof ik op iets wacht. Op iets? Of op iemand?

Yeshua* is al enkele weken niet aan mij verschenen en ik weet niet waarom. Heb ik de juiste afstemming niet meer of is er een andere reden die voor mij verborgen is? Ik mis hem vreselijk. Het is alsof er in mijn hart een gat brandt, een groot en gapend gat.

Ik weet het, ik moet sterk zijn en mijn aandacht op het hier en nu richten, op Ioannis* en Sarah*, op Jakobus en het kleine wonder in mijn schoot en natuurlijk op alle mensen

die met me meereizen. Maar het lukt even niet, nog niet. Daarom begin ik vandaag met een nieuw dagboek. Ik wil proberen de dingen die gebeurd zijn en gebeuren op te schrijven en vast te houden. Zo kom ik misschien meer in het heden terecht.

Af en toe – zo bedenk ik me nu – zal ik iets uit mijn eerste dagboek lezen: een stukje over mijn verleden met Yeshua, over ons samenzijn en onze liefde. Misschien schrijf ik daar in dit dagboek ook nog iets over. Dat weet ik nog niet. Voor nu is het even genoeg. Ik ga over het dek lopen en Ioannis opzoeken die gevraagd heeft of ik de tekst wil lezen die hij net geschreven heeft. Ik ben benieuwd. Ioannis kan prachtig schrijven.

10 september 44

Bijzonder hoe Ioannis op zijn vader lijkt: hetzelfde lange haar, de prachtige diepe ogen met die zachte glans erin en dezelfde krachtige, maar toch tengerere gestalte. Hij is nu 26 jaar en in de bloei van zijn leven. Hij straalt rust en liefde uit. Ioannis is een bijzonder mens en ik ben er trots op dat hij mijn zoon is.

Toen ik gisteren naast hem zat en las wat hij geschreven had, voelde ik zijn adem op en neer gaan als was hij gespannen. Grappig, dat hij na al die jaren nog steeds onzeker is over de toonzetting van zijn teksten. Hij heeft nog altijd mijn goedkeuring nodig. Ioannis lijkt zo zelfstandig en wijs, maar hij is ergens nog die jongen van vroeger die mij uitgelaten tegemoet kwam rennen als ik hem weer eens opzocht in Bethanië*, in het huis van tante Martha*. Dan sprong hij in mijn armen en moest ik hem in de rondte draaien, ook al was het nog zo heet of was ik nog zo moe. Martha had – en heeft nog steeds – gevoel voor humor en zij moest er vaak om lachen. Soms ech-

ter kon ze het niet laten Ioannis terecht te wijzen en hem er fijntjes aan te herinneren dat zijn moeder (ik dus) ook al een dagje ouder werd en dat al dat zwaaien en draaien nu maar eens afgelopen moest zijn. Ioannis deed dan alsof hij haar niet hoorde en lachte samenzweerderig naar mij.

Gisteren was daar plots weer dat intieme gevoel van ‘wij hebben samen een geheimpje’. Dat was toen ik de tekst las en herlas, elk woord woog in mijn hart. Lange tijd zaten we op het dek op ‘ons plekje’, een rustig deel van het schip tussen de voorplecht en de mast. Daar was vrijwel altijd schaduw en werden we niet gestoord door anderen. Dat was een ongeschreven code geworden als Ioannis en ik daar zaten.

De tekst die hij geschreven had, was heel bijzonder, helemaal anders dan ik van hem gewend ben. Normaal beschrijft hij alles heel gedetailleerd, zodat ik het voor me kan zien. Dan kan ik me goed inleven en hem corrigeren als er dingen niet kloppen. Nu was dat anders en ik begrijp niet hoe dat komt. Zou er iets in hem aan het veranderen zijn? Zou hij inzicht krijgen in diepere geheimen dan tot nu toe? Of zou zijn vader hem inspireren en zijn aandacht op hem richten?

Hier schrijf ik de tekst over zoals ik die van Ioannis gekregen heb. Dat is een mooie afspraak tussen ons: we lezen elkaars teksten en zeggen er op dat moment niets over, althans niet in de zin van kritiek. Als alles gelezen is, kussen we elkaar op de wang en kijken elkaar even diep in de ogen. Dan schrijven we elkaars teksten over om goed door-drongen te raken van elk woord en ook uit respect voor de woorden van de ander. Het is net een meditatie, want onder het schrijven moet je met je aandacht bij elk woord afzonderlijk blijven en niet afdwalen met je gedachtes. Vooral ook elk oordeel terughouden.

Ik ga nu op deze manier de tekst overschrijven die ik gisteren gekregen heb. Hij weet dat ik dat nu aan het doen ben.

Vanmiddag zal ik proberen hem op te zoeken. Dan kunnen we over de tekst praten.

Misschien kunnen we wel weer op onze plek gaan zitten, als het tenminste niet al te heet is. In elk geval zal ik mijn zomerse omslagdoek meenemen om mijn hoofd te bedekken. Ioannis heeft nooit iets op zijn hoofd. Dat irriteert hem, zegt hij en schudt dan wild zijn haren met een lach op zijn gezicht. Hij heeft mijn haar en de slag erin staat hem goed.

Nu naar zijn tekst. Even een beetje wierook branden om in de juiste stemming te komen en een glas water met citroen drinken voor de dorst. De voorraad is beperkt, maar Jakobus heeft mij extra gegeven omdat ik zijn bescherming geniet. Als ik protesteer tegen zijn verwennerijen zegt hij vaak: ‘Dat is nu eenmaal zo, omdat jij “de vrouw der vrouwen” bent’. Later zal ik meer over hem schrijven. Hij is een bijzondere mens en soms vraag ik me af hoe het tussen ons geweest zou zijn als ik Yeshua nooit ontmoet had. Deze gedachte druk ik dan snel weer weg. Hij kan heel teder zijn, maar ook erg stug en in zichzelf gekeerd. Hij ergert zich bijvoorbeeld aan mijn gewoonte om bij het mediteren wierook te branden, ook al is het prima spul uit de Libanon. ‘Het lijkt hier wel de tempel van Salomo’, zegt hij dan. Toch dooft hij nooit de wierook door de brokjes dieper in het zand te duwen. Als ik dit zo opschrijf, besluit ik vandaag toch geen wierook te branden. Ik wil deze lichte en liefdevolle stemming, dit gevoel van verbondenheid met mijn zoon, niet verstoren door de ergernis van Jakobus op te wekken.

Zo, daar ben ik weer; het glas citroenwater naast me en de tekst voor me. Ik heb meer dan voldoende inkt en papyrus* meegenomen en Sarah heeft samen met tante Martha zoveel ganzenveren in mijn reiszak gestopt, dat ik een jaar achter elkaar zou kunnen schrijven. ‘Stel dat ze geen ganzen hebben in Gallia* of hele gekke met korte veren; dan kunnen Ioannis

en jij niet schrijven, had ze lachend gezegd. Wat is ze toch bijzonder fijnbesnaard. Ze kan je zo goed aanvoelen en zich zo goed inleven, dat het bijna griezelig is. Soms denk ik iets en dan zegt zij het. Een andere keer wil ik iets gaan doen en heeft zij het al gedaan. Het is alsof we één ziel hebben met elk een eigen afzonderlijk deel. Ze straalt – ook al is ze pas elf jaar – met de grootsheid en de elegantie van een jonge vrouw die zich bemind weet en die kan liefhebben. De bootreis is saai voor een kind van haar leeftijd, maar toch merk ik niet dat ze zich verveelt; althans ze klaagt er nooit over. Toch eens extra op haar letten vandaag. Misschien kan ik bij het eten eens vragen wat ze allemaal doet op het schip. Wat doet ze nog meer dan helpen met koken en schoonmaken? Zou ze ook schrijven of tekenen, net als Ioannis? Dat zou tegelijkertijd die idiote hoeveelheid ganzenveren verklaren.

Nu de tekst van Ioannis:

In het Oerbegin

Nog voor het Woord geschapen werd

Was God mannelijk en vrouwelijk

Mannelijk en Vrouwelijk was God

Dat was in het allereerste Begin

Het Oerbegin

Toen schiep God het Woord

En het Woord was bij God

En een Goddelijk Wezen was het Woord

Dit was in het Oerbegin bij God

En het Woord was Bewustzijn

En het Woord was Licht

Dat was van de Vader God uitgegaan

En van de Moeder God

*Na het Woord Schiep God de Liefde
En de Liefde was bij God
En een Goddelijk Wezen was de Liefde
Dit was in het Oerbegin bij God
De Liefde was de Dochter
Het Bewustzijn was de Zoon.*

*En het Woord is vlees geworden
En heeft onder ons gewoond.
Samen met de Liefde
Leefde Hij onder ons
En herstelde de Eenheid.*

*Licht en Liefde stralen in de Duisternis
Maar de Duisternis heeft het niet begrepen.
Het Hoofd nam het niet op,
Maar het Hart nam het op
En droeg het mee in de Eeuwigheid.
Amen*

Prachtig zijn deze woorden. Ik ben diep geraakt. Ik heb geen behoefte er ook maar iets aan te veranderen. Zijn Grieks is net even iets anders dan dat van mij, maar dat maakt het ook spannend en onverwacht. Zo schrijft hij 'Hart', waar ik 'Nous' gezegd zou hebben. Nous* is meer het deel van de ziel waarin je bewustzijn woont. Maar misschien bedoelt hij ook wel 'Hart' als spirituele zetel van de liefde?

Dat zal ik hem vragen vanmiddag. Laat ik dit keer niet over de zinsbouw beginnen, maar hem vragen stellen en dan volkomen luisteren. Als eerste zal ik de vraag over het Hart stellen.

Ik voel me trots. Wat een prachtige tekst. Ook voel ik een lichte weemoed: waarom kan zijn vader dit niet lezen zoals